І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

"Svoboda", 81-83 Grand St.
Редакція і Адміністрація:
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 233. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го ГРУДНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 20, 1967 No. 233. VOL. LXXIV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Вівторок, 19 грудня, 1967

В АМЕРИЦІ

ПРОФЕСОР СОЦІОЛОГІЇ В КОЛЮМБІЙСЬКОМУ університеті Герберт Дж. Генс, зізнаючи як свідок перед Президентовою Дорадчою Комісією в справах расових і соціяльних заворушень, заявив, що не бачить швидкої розв'язки цієї програми, бо треба вповні зреволюціонізувати суспільні відносини в ЗДА, щоб зліквідувати причини, які викликають соціяльні й расові заворушення. Треба б наперед зліквідувати всяку несправедливість, нерівність, сеґреґацію у всіх секторах життя. Професор Генс заявив, що коли Уряд виявить щире бажання розв'язати цю справу, то неґритянське населення мусітиме зберегти терпеливість довший час.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПІДПИСАВ ЗАРЯДЖЕННЯ про зменшення митних тариф, яке обов'язуватиме вже від 1-го січня 1968-го року. Подібні зменшення мита від імпортованих товарів із закордону будуть відбуватися на початку нового року під час найближчих чотирьох років. В промові в Білому Домі Президент гостро виступив проти тих, які хотіли б обмежувати імпорт товарів із чужих держав за допомогою високого мита. Впродовж найближчих п'ятьох років мають ЗДА пересічно зменшити мита від імпортованих товарів на 35 відсотків. Мають зменшити мито від 6,000 родів товарів, деяке мито мають зменшити на 50 відсотків.

АҐЕНЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ ОПІНІЇ Д-ра ҐЕЛЛУПА перевела опитування між 1,898 головами республіканських комітетів і ствердив, що 981 голова волила б, щоб республіканським кандидатом на президента був колишній віцепрезидент Ричард М. Ніксон, 412 голов хоче каліфорнійського губернатора Рональда Ріґена, 268 — ньюйоркського губернатора Нелсона А. Рокефеллера, і тільки 101 — мишиґенського губернатора Джорджа Ромні. Треба пригадати, що в квітні цього року Ніксон іскав був 57 голосів, Ріґен 11 відсотків, Ромні — 16 відсотків, а Рокефеллер лише 3. З цього виходить, що Ніксон має найбільше прихильників між головами республіканських комітетів.

ГЕЛІКОПТЕРИ ШУКАЮТЬ 200 ІНДІЯН, яких засипав сніг в стейті Арізона. Ці індіяни пішли на лови в свої резервації, і несподівано впав сніг на три стопи заввишки. Це сталося в місцевості Чінлі, 250 миль на північний схід від Фінікcу. Треба зазначити, що в південних стейтах впали сніги, декуди на 5 стіп заввишки. Число смертних випадків становить досі 39, з того в стейті Тексас — 20 осіб. Деякі автостради в Тексасі і Ню Мексико закриті внаслідок глибокого снігу. Університет Північної Арізони припинив навчання вже 14-го грудня, бо студенти не могли прибувати на навчання. Гелікоптери рятують індіян та перевозять їх на безпечні місця.

СЕНАТОР ДЕМОКРАТ ВЕНС ГАРТКЕ заявив на прийнятті в готелі Пляза в Ню Йорку 17-го грудня, що поважно думає над тим, щоб кандидувати на президента у прaйборах в Індіяні, які відбудуться 7-го травня 1968-го року. Він кандидував би як „улюблений син" свого стейту, і, виграваши правибори, міг би диспонувати на Номінаційній Конвенції 26 голосами стейтових делеґатів. Ця заява сенатора Гарткі звернена проти президента Джансона, бо індіянський сенатор гостро критикує в'єтнамську політику Білого Дому. Гарткі заявив, що ньюйоркський сенатор демократ Роберт Ф. Кеннеді був би добрим кандидатом проти Джансона. Кеннеді також критикує Президента за В'єтнам.

У СВІТІ

У ЗАХІДНЬО-АФРИКАНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ ДАГОМЕЙ ПЕРЕВЕДЕНО ВІЙСЬКОВИЙ ПЕРЕВОРОТ: це вже третій такий переворот впродовж семи років, відколи Франція признала тій країні державну незалежність. Дагомей має приблизно величину Пенсильвенії, докладно 44,290 кв. миль з населенням 2,300,000 душ. Група молодих старшин скинула президента, генерала Крістофа Соґльо, і призначила на тимчасового голову 15-членного правління майора Моріса Куандетт. Безпосередньою причиною перевороту став генеральний страйк, який впродовж тижня спаралізував країну та з яким уряд не вмів дати собі раду.

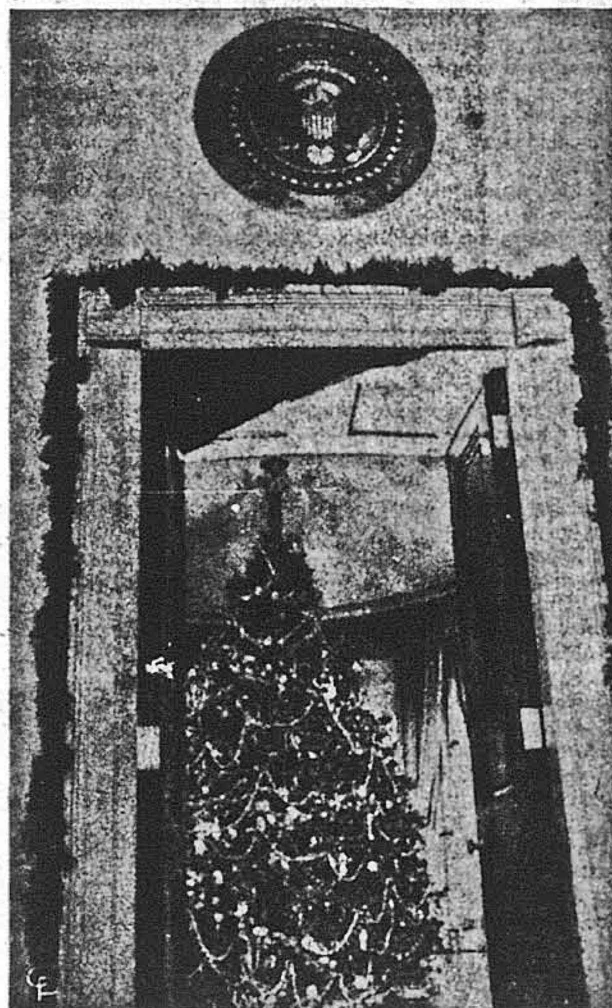
ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКИЙ УРЯД РОЗПОЧАВ ПЕРЕВОДИТИ АҐРАРНУ РЕФОРМУ, головно на землях звільнених з-під володіння комуністичних партизанів. Деякі амер. конґресмени закинули своєму Урядові, що він разом із південно-в'єтнамським урядом замало уваги присвячує цій справі у практиці, залишаючи все ще коло 70% землі в дельті ріки Меконг землевласникам, які живуть в Сайґоні і тільки піднаймають землю селянам. Державний секретар Дін Раск признав слушність критикам, що аґрарна реформа у Південному В'єтнамі повинна йти швидшою ходою і охопити більшу площу.

Д-Р ЗБІҐНЄВ БЖЕЗІНСЬКИЙ ПОРУЧАЄ У СТАТТІ У „ФОРІН АФФЕРС" безпосередні розмови між „Заходом і Сходом" на тему „відпруження" у Середній Европі. Д-р Бжезінський був членом Плянувальної Ради у Державному Департаменті, як один із авторів та прихильників концепції „будування мостів" між ЗДА й комуністичними державами і тепер відходить з Державного Департаменту на давнє становище директора Дослідного Інституту комуністичних справ в Колюмбійському університеті. Він вірить у можливість осягнення безпеки Середньої Европи шляхом переговорів із Совєтським Союзом. Але конкретної розв'язки проблеми Німеччини й Західного Берліну він не подає.

НА ЛІТАКОНОСЦІ „КІТТІ ГОК" ВИБУХЛА ПОЖЕЖА, під час перебування того американського морського велетня в порті Манілі на Філіппінах. Однак не було людських жертв ані теж не був пошкоджений ні один з стаціонованих на чердаку того літаконосця літаків. Пригадуємо, що в жовтні мин. року вибухла пожежа на літаконосці „Оріскені" з утратою 43-х членів залоги, в серпні цього року пожежа на літаконосці „Форрестел" забрала 134 людські жертви.

ДРІБНА ІЗРАЇЛЬСЬКА ПАРТІЯ РАФІ З'ЄДНАЛАСЬ з керівною партією Мапай: вона відкололась була два роки тому внаслідку опозиції колишнього прем'єра Бен Ґуріона супроти теперішнього прем'єра Леві Ешколя. Теперішнім лідером внутрішньої опозиції в Мапаї - партії с наспраді військовий міністер, 52-річний одноокий генерал Моше Даян, надзвичайно популярний серед усіх жидів і, як політик, помірковний супроти арабських сусідів. Припускають, що Моше Даян стане ізраїльським прем'єром, коли відійде 72-річний прем'єр Ешколь.

ЯЛИНКА В БІЛОМУ ДОМІ ЗАПОЧАТКОВУЄ РІЗДВЯНИЙ СЕЗОН

Минулої п'ятниці, 15-го грудня, президент Джансон засвітив „крайову ялинку" в Білому Домі, започатковуючи цим формально різдвяний сезон в країні. Ця ялинка, яку й видно на фотознімці, була привезена з Портедж кавнті в Оґаро, вона має 16 стіп та 12,000 світляних прикрас.

АМЕРИКА СКРІПЛЮЄ СВОЇ СИЛИ У В'ЄТНАМІ

Останній розвиток подій та численні заяви поінформованих лідерів вказують на те, що Америка рішена закінчити війну у В'єтнамі „так або інакше", цебто мирними переговорами, або військовою перемогою. Тому, що комуністи все ще відмовляються від переговорів, ЗДА продовжують масове бомбардування військових об'єктів у Північному В'єтнамі та скріплюють там свої боєві сили новими підкріпленнями. На фото: новий відділ парашутистів 101-ої парашутної дивізії з Кемп Кембел в Кентакі тільки-що висадився в Бієн Гоа в Південному В'єтнамі під час найбільш масового перекинення парашутистів в історії, що охоплювало 10,000 вояків. Ослони у В'єтнамі, відділ з в'єтнамським і американським прапорами машерує до місця свого постою.

В минулу неділю американці втратили 4 літаки над Північним В'єтнамом

Сайгон. — В минулу неділю північно-в'єтнамські літаки совєтського типу МІГ-17 і МІГ-21 збили в повітряних боях два американські літаки, один літак збила комуністична протилетунська артилерія над здемілітаризованою зоною, а один — зараз на південь від тієї зони. Ці втрати підвищили суму американських летунських втрат на Північним В'єтнамом до 75, а над Південним В'єтнамом до 217. Пільоти, які вернулись, оповідали про надзвичайно гостру північно-в'єтнамську оборону: протилетунська артилерія, ракети і ескадрилі совєтських джетових літаків зустріли надлітаючі американські бомбардувальники. Частину летунів врятовано, інших проголошено, як загинулих.

Палатна Комісія домагається окремого вишколу Національної Ґвардії для поборювання заворушень

Вашингтон. — Палатна Підкомісія Збройних Сил, якою очолює конґресмен демократ із Луїзіяни Едвард Гереберт стверджує, що є досить вояків Національної Ґвардії до поборювання соціяльних і расових заворушень, але ті вояки не мають до цього потрібного вишколу ані не мають конечного виряду. Процю справу говорили й інші члени Конґресу. Сенатор демократ із Оклагоми Фред Гарріс заявив, що Уряд повинен дати субсидії приватним фірмам, які старалися б розв'язати расові й міські проблеми. Він сказав, що хоч в попередніх роках було більше як 100 расових заворушень в цій країні, то вже таки американці нічого не навчилися, і кожного літа расові заворушення є несподіванкою для населення і для міської влади. Конґресмен Герберт заявив, що вишколено 412,000 ґвардистів, але цей вишкіл оснований на давній тактиці, яка не бере до уваги підпалів, пострілів із засідки та грабунками.

Особисті прибутки американців в листопаді збільшилися на $5.8 більйона

Вашингтон. — Департамент Торгівлі звітує, що особисті прибутки американців в місяці листопаді цього року збільшилися на 5.8 більйона дол., що є найбільшим місячним збільшенням в останніх двох роках. Також збільшилися на 4.7 відсотка видатки на будівлі, що є вже п'ятим із черги місяцем, коли зростають витрати на будівельний промисел. В листопаді ц. р. американські інвестиції в чужих країнах зменшилися на 14 відсотків, що свідчить про те, що зменшився дефіцит у платничому бюджеті з закордоном. Особисті прибутки в листопаді ц. р. становили 641.7 більйона в річному відношенні. Річне відношення дістаємо таким способом, що число з одного місяця множимо через 12. В листопаді почали будувати 115,000 мешканевих одиниць, що є набагато більше в порівнянні з тим самим місяцем 1966-го року, коли число будованих мешканевих одиниць виносило тільки 72,000. З кол бізнесменів заявляють, що економіка цієї країни збільшується у швидкому темпі, і 1968-ий рік буде продовженням цього збільшування економіки. Уряд дістає новий арґумент на те, щоб збільшити прибуткові податки в 1968-му році щоб сповільнити темп економічного росту та припинити інфляційний тиск на американський долар.

В Ню Йорку заарештовано кол. комісара Маркуса за те, що брав хабарі

Ню Йорк. — Аґенти ЕфБіАй заарештували колишнього комісара від постачання води, газу й електричного струму Джеймса Маркуса та Антонія Коралла — провідника Мафії, за те, що Маркус за посередництвом Коралла взяв хабар у висоті 40,000 дол. Цей хабар заплачено за те, що дістати контракт на суму 835,000 дол. В цій афері трохи скомпромітований посадник Ліндсей, бо Маркус був його приятелем. Минулого тижня Маркус зрезиґнував із становища комісара, і посадник Ліндсей хвалив його за добру працю для міста. Негайно після арешту Маркуса посадник Ліндсей зарядив слідство в справі діяльности Маркуса. Заарештовано ще такі особи: Герберт Уткін, Деніел Мотто, Чарлз Раппапорт і Генрі Фрід. Приятелі посадника Ліндсея були сильно здивовані, коли довідалися про ці арешти. Бувший комісар саніта р н и х справ Семюел Дж. Кірінг, який минулого місяця залишив свій пост тому, що не міг погодитися з посадником Ліндсеєм в деяких справах, заявив після вістки про ці арештування: „Ню Йорк Сиbі починає завмирати!"

Продовжуються переговори між військовим урядом Греції та королем в Римі

Атени. — Грецький віцепрем'єр, генерал Стиліянос Патакос, заявив журналістам, що в найближчому тижні буде проголошена дата плебісциту над текстом нової грецької конституції і що ці також вірогідно буде проголошена дата нових виборів у Греції. Коли 21 квітня ц. р. група грецьких військовиків захопила — без попереднього порозуміння з королем — владу, то їх речник заповів, що до 15 грудня ц. р. буде виготовлений проєкт нової грецької конституції, яка краще захоронювала б країну проти небезпеки партійницької анархії і комуністичної змови. Однак кілька днів тому призначена для складення тексту нової конституції 20-членна Комісія заявила, що вона ще не закінчила своєї праці, яка буде готова за кілька днів. Одною з передумов короля Константина, який в четвер минулого тижня переїхав з Греції до Риму після своєї невдачної спроби відсунути силою військовий уряд, було проголошення нових виборів, як поворот до конституційної системи правління. Генерал Патакос признав, що теперішній уряд не популярний у Греції, але нарід — мовляв — толерує його, як потрібне правління. Запитаний щодо шансів повороту короля Константина, він заявив, що для цього треба створити відповідну атмосферу, бо не йдеться про те, щоб король просто вскочив до літака і прилетів до Греції. Треба під цим розуміти, що між королем і військовими керівниками нового правління продовжуються переговори. У понеділок прибув до Риму з Атен і мав близько тригодинну розмову з королем емеритований маршал летунства Гаралямбос Потаміянос, який колись був дорадником батька Константина, пок. короля Павла. Тим часом у Греції арештовано у зв'язку з невдачним виступом короля проти військової хунти — 35 цивільних діячів та багатьох військовиків, між ними 13 генералів і адміралів.

Франція проти переговорів з Британією про вступ до Економічної Спільноти

Брюссель. — Всупереч становищу п'ятьох членів Европейської Економічної Спільноти: Західньої Німеччини, Італії, Голяндії, Бельгії і Люксембургу — Франція противиться, щоб з Британією переводити навіть розмови на тему її приступлення до тієї великої західньо-европейської економічної орґанізації. За започаткування таких розмов висловився найпалкіше на конференції міністрів закордонних справ ЕЕ Спільноти у Брюсселі в минулий понеділок 18 грудня ц. р. бельґійський міністер Пієр Гармель, а підтримали його західньо-німецький міністер Віллі Брандт і голяндський, д-р Йозеф Люнс. Вони признали слушність французькому міністрові Морісові Кув де Мюрвілеві, що Британія мусить спершу пристосувати свою економіку до вимог Европейської Економічної Спільноти: устабілізувати влюту, бюджет і платничий та торговельний баланс, але — казали вони — Британія зможе зробити все це легше і швидше, коли знатиме докладно вимоги членів ЕЕ Спільноти. Тому вони були за те, щоб негайно розпочати інформаційні розмови з Британією. Названий речник Франції противився цьому.

ПРЕЗИДЕНТ ЛЕТИТЬ ДО АВСТРАЛІЇ НА ПОХОРОН ПРЕМ'ЄРА, ЩО ВТОПИВСЯ

Вашингтон. — Президент Л.Б. Джансон заповів у понеділок 18-го грудня ц.р., що наступного дня відлетить до Австралії на похоронні відправи по тамошньому прем'єрі Гарольді Голті, який в минулу суботу — в Австралії була тоді вже неділя — втопився в океані під час купелі. Тіла Гарольда Голта не віднайшли: приблизно в тому самому місці втопились були вже раніше 3 особи і їх тіл також ніколи не віднайдено. Похоронні відправи в соборі св. Павла в Мелбурні назначено на п'ятницю в полудне австралійського часу, цебто на четвер годину 9 веч. за східньо - американським часом. Президент летітиме до Австралії коло 30 годин і буде зупинятись двічі - тричі тільки дуже коротко, щоб ділітак набрав пальне. В Австралії Президент матиме нагоду стрінутись з різними державними мужами, які прибудуть туди також, щоб віддати останню почесть австралійському прем'єрові, а в поворотній дорозі, мабуть, зупиниться в Таї (Сіямі) або й у Південному В'єтнамі, щоб відвідати тамошні американські війська. Президент Джансон прогосив дуже теплу згадку про покійного австралійського прем'єра Голта, як про свого особистого приятеля і вірного приятеля Америки, що ризикував власною кар'єрою в обороні тісного союзу з Америкою. Гарольд Голт не скривав, що Австралія оперла свою безпеку вже не на союз з Британією, а з Америкою, та перевів всупереч сильній внутрішній опозиції висилання австралійського військового з'єднання до Південного В'єтнаму проти комуністів.

В Австралії офіційно проголошено, що треба припускати, що Гарольд Голт затонув під час купелі. Генеральний губернатор лорд Кейзі (Австралія є членом Британського Коммонвелту, тому має в себе генерального губернатора, як репрезентанта королеви) проголосив, що він поручив заприсяження віце - прем'єра Джана Мек Івена на прем'єра, щоб державні справи не терпіли внаслідку довшого стану непевности щодо долі прем'єра.

Виявляється, що Гарольд Голт проходився вздовж морського берега в товаристві чотирьох осіб — Алена Стюарта, бизнесмена з Мелбурну, (спершу повідомлялось, що це адміністратор недалекої державної кварантанної стації), одної сусідки, її 20-річної дочки та 20-річного молодого чоловіка, приятеля тих сусідів. Їхні зізнання майже однозгучні — що прем'єр Голт вскочив у бурхливі хвилі океану, щоб скупатися, бувши великим аматором таких купелів і дуже добрим пливцем; в одному моменті він зник з очей своїх приятелів, а довгогодинні розшуки, ведені моторовими човнами, нурцями й гелікоптерами не віднайшли сліду по ньому.

Шикаґівська Округа УНСоюзу збагатилася новим Відділом

Джерзі Сиbі, Н. Дж. — Головний радний та обласний орґанізатор УНСоюзу, Степан Гавриш, який щойно повернув зі службової поїздки до Шикаґо інформує, що там завдяки інтенсивній праці голови Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗДА, пастора Олекси Гарбузюка та Ярослава Биленя, при моральній підтримці пасторів Івана Полiщука і Івана Барчука, в неділю 10 грудня ц. р. заложено новий Відділ УНСоюзу при церкві Українських Євангеликів - Баптистів. Він одержав число 17, а патроном відділу обрано Івана Онищенка, першого українського баптиста, який — згідно переказу літописців — був охрещений тому 115 років, а саме 1852 р. Основуючі збори Відділу відбулись у церковній залі, де зібралось понад 50 основоположників Відділу, щоб вибрати керівні органи та намітити плян праці на майбутнє. На голову відділу обрано молодого, здібного науковця й дослідника, біохеміка Михайла Якубовича; заступником голови Валентина Гринюка; секретарем Ярослава Биленя; заст. секретаря Аллу Якубович; касиром Марію Нечет. Контрольну Комісію очолив голова Об'єднання пастор Олекса Гарбузюк, а членами стали відповідальний за Шикаґівську церкву пастор Іван Поліщук, Параскевія Барчук і Іван Калапузяк.

За інформаціями С. Гавриша, найбільше труду в заложенні Відділу вклав його секретар, Ярослав Билень. Почавши від вересня він, у порозумінні з теперішнім головою Михайлом Якубовичем та Антоном Коцепулою, приготовляв з а в е р ш е н н я цього нелегкого діла. Дуже активний в церковній громаді, він зорганізував церковну бібліотеку, в якій є вже пару тисяч книжок релігійного і світського змісту. Він — колишній командир УПА — Захід, тож не дивно, що поза церковною працею посвятився і для громадського діла.

Слід згадати, що це вже четвертий Відділ УНСоюзу зорганізований при Церквах Українських Євангеликів - Баптистів. Перший відділ був зорганізований при церкві Українських Євангеликів у Ньюарку в грудні 1965 року, другий при церкві Українських Євангеликів-Баптистів у Філядельфії в грудні 1966 і третій при церкві Українських Євангеликів у Торонті в серпні 1967.

„СВОБОДА" У РІЗДВЯНОМУ ЧАСІ

З уваги на рокове Свято Різдва Христового за новим і старим календарними стилями та з уваги на Новий Рік, зайдуть деякі пропуски у випуску „Свободи". І так: святочне число „Свободи" перед Різдвом за новим стилем появиться разом з англомовним „Українським Тижневиком" уже в четвер, 21-го грудня, з датою чергового дня, п'ятниці 22-го грудня. Наступне видання „Свободи" друкуватиметься у вівторок, 26-го грудня, з датою 27-го грудня. Останнє число в цьому році друкуватиметься 28-го грудня з датою п'ятниці 29-го грудня. Перше число в новому, 1968-му році, що буде 75-річчям з часу появи „Свободи", друкуватиметься також у вівторок, 2-го січня 1968, з датою наступного дня, 3-го січня. Перед Різдвом за старим стилем різдвяно-святочне видання „Свободи" друкуватиметься нормально, у п'ятницю, 5-го січня, з датою 6-го січня, а чергове видання друкуватиметься у вівторок, 9-го січня з датою середи, 10-го січня. Отже не друкуватиметься „Свобода": в п'ятницю 22-го грудня, в понеділок 25-го грудня, в п'ятницю 29-го грудня, в понеділок 1-го січня та в понеділок 7-го січня. В ті дні також не буде відкрита і не працюватиме Головна Канцелярія УНСоюзу.

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Незалежний Конгрес

90-ий Конгрес, який розпочав був свою першу сесію 10 січня ц. р., перервав наради в минулу п'ятницю, 15 грудня ц. р., здобувши собі у декого з пресових коментаторів ім'я, як Конгрес „незалежний". Сам президент Джонсон затаврував був у минулому тижні республіканську меншість в обох палатах Конгресу, як „дерев'яних вояків", що — мовляв — боронять „статус кво", тобто противляться поступовим законопроєктам. Але після того, як голова демократичної більшости в Сенаті Майк Менсфілд пригадав, що у відношенні до законопроєктів поділ іде через обидві партії, — і після того, як республіканські лідери з обох палат Конгресу, сенатор Еверетт Дірксен і конгресмен Джеральд Форд різко виступили в обороні республіканських законодатців, — президент Джонсон заявив, що 90-ий Конгрес був цілком „добрим".

Цей 90-ий Конгрес безумовно різнився від свого попередника. Правда, демократи зберегли після виборів з 8 листопада 1966 р. свою, хоч і значно поменшену, більшість в обох палатах. Вони мали в Палаті Репрезентантів таки 246 конгресменів проти 186 республіканських, а в Сенаті 64-ох проти 36-ох республіканців. Сутня зміна зайшла в тому, що республіканці разом з консервативними демократами із південних стейтів мали змогу зупиняти законопроєкти в їхній законодатній процедурі. Республіканці твердять, що не вийшло тільки на добро законодавству, бо 89-ий Конгрес, „прибиваючи печатку" на зголошуваних Урядом проєктах, створив багато законів надто недбайливо, з конечністю перевіряти їх і корегувати.

У цій першій сесії 90-го Конгресу схвалено таки нові закони з ділянок: соціяльної забезпеки, допомоги стейтам у добродійній діяльності („велфер"), боротьби проти заничищування повітря, поштових оплат, телевізійної системи, охорони консументів проти несовісних харчових продуцентів, допомоги містам у перебудові халупницьких дільниць, публічного здоров'я, боротьби проти бідности, господарської допомоги закордонові, загального бюджетування. Проте, в усіх тих законах схвалено куди менші суми, як їх хотів Президент, особливо на допомогу закордонові, — майже на більйон долярів менше. Загалом уведено ощадності на понад 4 більйони дол. Однак, на збройні сили призначено таки близько 70 більйонів дол. плюс додатково 12.200.000.000 дол. на війну у В'єтнамі, яка в 1968 році коштуватиме коло 30 більйонів дол. Оті власне видатки на В'єтнам були гальмом у призначуванні поважніших сум для здійснювання програми „великого суспільства" — що й не подобалось Президентові. Але це був таки, мабуть, найрозумніший компроміс.

„Преображение наций"

Московські „Известия" з 12 грудня опублікували статтю „Соціялізм і перетворення націй". У цій довжелезній статті — жадної нової думки, хоча в підзаголовку до неї й сказано: „Проблеми думки". „Известия" признають, що ліквідація царської Росії, як тюрми народів, і нібито свобода для всіх націй, що її мала принести „жовтнева революція" — були головною базою, на якій постав СССР 45 років тому. Визнавши національні сили, як могутні сили, червона єдинонеділимська газета далі твердить, що всі нації і народи в СССР дістали рівноправність, що їх культури, мовляв, розвиваються вільно, а на основі „соціялістичних перетворень всередині СССР — розвивається і спільна совєтська культура, культура всього совєтського народу". Іншими словами — іде русифікація і грабунок поневолених в СССР народів.

Щодо України, то „Известия" зазначають, що частина українського народу, в Західній Україні, пізніше підпала під процес совєтизації, і що самі українці нібито відкинули „концепцію самостійности єдиної нації Петлюри і інших", внаслідок чого, мовляв, тепер є „міцна українська і білоруська соціялістична держава в рямцях СССР".

Ось для чого було потрібне все жонглювання словами! „В рямцях СССР" будуйте собі, українці, білоруси й інші, хоч і наймінішу державність, бо всі ваші будови Москва може завалити кожної хвилини новим 1933 роком та новими судовими процесами масового характеру.

Москва, очевидно, здає собі справу з того, що — як це сказано і в цитованих „Известиях" — на світі „наступила епоха прогресивного звільнення націй і народів з кайданів імперіялізму", і тому намагається всіляко задурманювати людей пропагандивними фікціями „рямців СССР", на ділі є найбільш деспотичною, рабовласницькою і народовбивчою московською імперією. Вісті з України та інших уярмлених Москвою країн недвозначно вказують, що український та інші поневолені народи не тільки знають справжню імперіялістично - колоніяльну вартість „рямок СССР", але й активно проти них борються.

Богдан Галайчук

ІНФІЛЬТРАЦІЯ НА НАЙВИЩОМУ РІВНІ

Буенос Айрес. — Не раз, бувало, писали ми на сторінках цього щоденника про „вовків в овечій шкурі", для яких „комунізм не є найбільшим злом" — вказуючи на прояви марксистської інфільтрації католицького середовища Латинської Америки та Франції. У міжчасі можна було помітити аналогічні явища в ЗДА. Відомий американський католицький журнал надав свої сторінки — щоправда, лише „в дискусійному порядку" — для нечуваної не тільки з політичного, але й з чисто догматичного погляду, інфільтрації в мехіканській дієцезії Куернавака, що закінчилась екскомунікою. Інший католицький журнал започаткував далекосяглу в наслідках кампанію проти субвенцій, що ними СіАйСі пробувало скріпити протикомуністичний спротив у студентських організаціях. А в останніх днях порушено на сторінках преси питання, чи дійшло до марксистської інфільтрації також на найвищому рівні: на III Світовому Конгресі Мирян, що відбувся у жовтні в Римі, до речі, з численною участю українців.

У найбільшому мадридському щоденнику — монархістичному „АБЦ" — вмістив Мартін Дескальсо статтю, в якій ставить питання руба: чи вислід Конгресу позитивний чи негативний? Відповідаючи це питання, він відкидає крайні позиції — і тих, „які вважають, що у жовтні зродився справжній концерт мирян, з твердим місцем у Церкві", як і тих, які добачають у Конгресі „звичайну комуністичну конспірацію".

До цих міркувань додає свої думки римський кореспондент тутешнього щоденника „Ля Насіон", Рафаель Льопез Хордан, у дописі, що появився 12 грудня. „В деяких колах, — пише він, — говорилося про правдоподібну комуністичну інфільтрацію в деяких комісіях Конгресу. Мабуть, є в цьому чимало перебільшення. Годі перечити, що комунізм постійно готовий інфільтрувати свої людей у всякого роду організації. Але на цій основі годі твердити про конкретну комуністичну акцію в даному випадку. Не слід прив'язувати надмірної ваги до поодиноких фраз, що їх можна почути на кожному зібранні".

Заслуговує на признання такт, з яким два наведені публіцисти трактують тему, що її дехто намагається окутати атмосферою скандалістики. І навпаки тому ні іншому кореспондентові було важко виробити собі вірне уявлення про все, що ділося у численних відгалуженнях тієї імпрези з 2.900-ма учасниками.

Вирішування поодиноких питань відбувалась рівночасно у 8-ох комісіях. Коли б 2 900 учасників Конгресу поділити на 8, то ми мали б коло 360 учасників на кожну комісію — цифра надто висока, щоб була можлива поважна дискусія. Тому кожна комісія ділилася на 5 двомовних груп (англо - еспанська, англо - французька, франко - еспанська і т. д.), які передискутовували тему і переголосовували резолюції. Опісля президії всіх 5-ох підгруп узгіднювали їх, приймаючи резолюцію від усієї комісії. Рада голів делегацій — по два представники з кожної національної делегації — приймала резолюції остаточно. Як заступник голови української делегації (головою був проф. Володимир Янів), входив до ради я, і тому мав змогу бачити дискусію на тому найвищому рівні, до якого сягав вгляд кореспондентів. Але преса не мала, очевидно, змоги слідкувати за дебатами на двох нижчих рівнях. Тому не диво, що римський кореспондент аргентинського щоденника не міг вийти поза доброзичливі загальники.

Не легко було перепачкувати надто агресивну ліву резолюцію крізь той потрійний фільтр (двомовна група — комісія — рада голов), і тому не знайдете їх багато в остаточних резолю ціях, прийнятих головами і опублікованих як офіційна опінія Конгресу. Це пощастило, практично, лише в резолюції п. з. „Боротьба проти гніту", в якій Конгрес, „стверджуючи, що в усіх частинах світу існує гніт осіб і груп на полі політичному, господарському, релігійному, соціяльному та культурному, — пригадує з натиском, що обов'язок християнина стати по боці гноблених, які б не були вони расі, етнічної приналежности, віровизнанні, переконання та соціяльної кляси".

Хоч тенденційність тієї резолюції наявна для зорієнтованої людини, в поодиноких комісіях можна було зустрітися з марксистськими позиціями в чіткій, незамаскованій формі, наприклад, у франко - еспанській групі комісії „Мир і міжнародна спільнота", до якої належав автор цих рядків.

Між членами комісії, які забирали голос, було двоє — італієць і альжирський мурин, — які обстоювали ідею миру в ім'я любови до ближнього, оминаючи будь - які політичні акценти. Всі інші говорили в марксистському тоні. Головну частину творили еспанці та португальці, долі належали до тієї групи представники деяких латиноамериканських країн. Вибивався між ними протестантський пастор, що брав участь в Конгресі як обсерватор, але, не зважаючи на це, забирав голос більше як інші, і то в менторському тоні. Він не подав своєї національности (говорив по-французьки і по - еспанськи) і не зазначив, до якої саме протестантської Церкви належить. Хто знає, чи він справді протестант чи „виконуючий обов'язки протестанта" з метою надати марксистській поставі — модного сьогодні — екуменічного кольору.

Висловлюю той сумнів, маючи на увазі незрівняний монтаж марксистської виступу, зразково синхронізований і плянований. Зокрема серед еспанців впадав у вічі розподіл ролі — від університетського професора, людини дуже милої, з прегарною інтелектуальною формацією, до двох робітників у темних сорочках, без маринарок і краваток, які постійно вживали слова „камарада". Їхні виступи прегарно зазублювалися й взаємно доповнювалися, дармащо не всі були як слід формально приготовані до ролі „виконуючих обов'язки католиків": деякі забували починати свої виступи від стереотипної формули „Христос був з бід-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ОДИН І 40 ІНШИХ...

„У сім'ї Волошинів сколось лихо. Ні, ніхто не вмер, не скалічився, всі живі й здорові. Але члени родини в жалобі. І причиною — сімнадцятирічний Микола, єдиний і улюблений сина, тихого і смирного, раптом виключили з технікуму і забрали комсомольський квиток".

Так розпочинає „Молодь України" з 12 грудня сумну розповідь про юнака з Полтавщини, який, перебуваючи з батьками, зовсім їм допомагав, не мав нахилу до крадіжок, але, потрапивши в технікумі „під крильце" комсомольської організації, дійшов до ганьби. Газета відводить одну з розмов у гуртожитку технікуму:

„У кімнату, де мешкав Ваня Чех, зайшли ровесники. Сіли на його ліжко. І хтось запитав:

— А що це в тебе тверде у матраці?

Розірвали. Там лежали... чотири авторучки. Терміново скликали загальні збори.

„Витяг з протоколу зборів від 4 липня 1967 р.

Волошин: Це трапилось два місяці тому. З мої кишені зникло 5 карбованців. Тоді ми в 11 кімнаті вкрали 4 у Правди Миколи, потім у 12 — ліхтарик і шкарпетки.

Запитання: У тебе не було власних шкарпеток?

Волошин: Були.

Запитання: В яку пору ви займались крадіжками?

Волошин: Тоді, як усі сиділи на уроках.

Запитання: Коли випивали?

Волошин: У суботу, на ті гроші, що одержали за буряки.

Запитання: За рахунок чого ти живеш?

Волошин: Батьки допомагали, по 20 карбованців на місяць висилали. Крім стипендії.

Запитання: Хто брав участь у крадіжках?

Волошин: Василь Непорожній, Іван Чех і я.

Запитання: У понеділок ви посилали Чеха за горілкою?

Волошин: Посилали.

Запитання: За яких обставин ти кидав ніж на Чеха?

Волошин: Сидів на ліжку і кажу: „Подай хліба". Чех каже: „Немає ножа". Я взяв ніж і жбурнув на Чеха. Ніж застряг у гардероб..."

„Певно, досить діялогів. У „флегматичного", „здібного, але лінивого", „на вигляд серйозного" Миколи Волошина виявилась натура холерична, і, головно, дріб'язкову злодійкувата, з рисою варварського ставлення до друзів, ровесників. Хто винен в цьому? Григорій Иосипович Волошин, інженер по ремонту Гребінківського районного відділення „Сільгосптехніка", твердить: винні, мовляв, тільки виховники та комсомольська організація технікуму, бо вони прогавили, коли його син ступив на слизьку стежку".

Не можна сподіватись, щоб совєтська газета точніше вказала на причини падіння хлопця, і не його одного, бо, читаємо там же: „Дрібні крадіжки в технікумі — не поодиноке явище". До тих причин, можливо, належать: бідність студентів, неатрактивність комсомолу, або вороже до нього відношення, атеїстичне виховання, яке вчить, що немає іншої контролі, крім партійної... З розповіді газети довідуємось, що у комсорга технікуму лежить аж 40 членських комсомольських квитків, і їхні власники не приходять, щоб ті квитки обміняти на нові (обмін тривав в УССР півроку і формально вже закінчується). В кінці газета нападає на батька й на сина з його друзями, які зникли з технікуму, хоча стверджує, що коли їх вигнали з комсомолу — „ніякого обговорення не було".

„А яку позицію займає сам син? Якщо ви двічі заходили до райкому, то ні Микола, ні його дружок навіть не показувались туди на очі. Тишком - нишком поступили в професійно-технічне училище, що в с. Лазірках сусіднього району, жадним словом не обмовившись на новому місці про свій негідний вчинок, приховали, що над перебуванням їх у комсомолі стоїть великий знак питання".

Як і в багатьох інших випадках, совєтська газета суперечить сама собі: тут пише про „великий знак питання" що до перебування в комсомолі, а перед тим двадцятьма рядками вище — що інше:

„І все - таки його батько обурюється, що сина не за всіма правилами виключили з комсомолу. Дійсно, Статут ВЛКСМ був порушений. Віра Чумаченко, секретар комсомольської організації технікуму, негайно після загальних зборів оголосила комсомольські. Обговорення не було ніякого. Підняли руки і проголосували".

Комсомольська організація в УССР і в цілому СССР, як „поставщик" кадрів комуністичної партії — виродилася давно у мертву організацію, яка лише збирає членські внески та пильнує, щоб вітку українська молодь ходила на буряки, або не втекла від примусового обов'язку їхати на працю в Сибір чи Казахстан. Щождо деморалізації згаданого юнака і його приятелів, то на ділі, здається, можна сказати словами приказки: „Що посієш, те й пожнеш". Інша річ із 40 комсомольськими квитками, і то на невеликий сільський технікум у с. Березова Рудка. Таке свідчення дійсно багатозначне.

(лп)

З листів до Редакції

ПРО „ДВА БОКИ МЕДАЛІ"

Пане Редакторе!

У Вашій газеті з 30 листопада появилася редакційна стаття п. н. „Два боки медалі", у якій Ви, коментуючи противосовєтську демонстрацію в Оттаві, пишете: „група українців влаштувала антикомуністичну демонстрацію перед будинком совєтської амбасади — саме тоді, як з'їджалися до неї гості на прийняття з нагоди 50-річчя большеви цької контреволюції. При цьому декого з гостей, як і саму амбасаду, обкидувано яйцями і помідорами".

Я не знаю, хто Вас інформував про те, що совєтську амбасаду, а зокрема „декого з гостей обкидувано яйцями і помідорами", бо про це немає фактично згадки навіть у тих, як Ви кажете, „численних голосах канадійської преси", що їх Ви наводите у цьому ж числі Вашої газети. Теж не знаю, звідки Ваші інформації про те, що 7-го листопада в Оттаві демонструвала тільки „група українців".

Поминаючи таку чи іншу Вашу оцінку самої демонстрації, я б хотів відмітити, що мене незвичайно здивував той факт, що Ви невірно і необ'єктивно інформуєте своїх читачів, хоч у проміжку між 7 і 30 листопада Ви мали досить часу, щоб дістати такі інформації, які б відповідали фактичному станові.

Найперше я хотів би підкреслити, що в Оттаві демонструвала не „група українців", а члени національних організацій білорусів, болгар, литовців, чехів, словаків, естонців, латвійців, китайців, угорців, румунів, хорватів, поляків і українців. Про це писала теж і англомовна преса, яку Ви цитуєте, але із-за якихось міркувань Ви це замовчали, пишучи про „групу українців". До речі, треба б тут відмітити, що в демонстрації взяли дуже активну участь великі групи балтійців і угорців.

Коли ж ідеться про Ваше твердження, мовляв, демонстранти обкидали гостей совєтської амбасади (тобто дипломатичних представників) „яйцями і помідорами", то я хотів би звернути Вашу увагу на звідомлення шефа поліції Оттави (воно теж було опубліковане в пресі, але вже після вступних сенсаційних пресових повідомлень), який виразно ствердив, що ніхто з гостей демонстрантами не потурбувався. Навпаки, у поліційному звідомленні пишеться, що гості могли без ніяких перешкод в'їздити і виїздити. Ось що подав шеф оттавської поліції: "I would point out and emphasize that there were no injuries . . . and guests were not obstructed or jostled. . . In some instances, where guests argued with the demonstrators, it might have appeared that they were jostled but no actual incidents were reported to us."

Це звідомлення шефа поліції Ви теж промовчали, подібно як це зробили деякі інші українські газети, які критикували демонстрацію.

Ми часто нарікаємо на необ'єктивність чужомовної преси (до речі, на це Ви нарікаєте у цій же своїй редакційній статті), але самі повинні цей самий гріх. Не думаю, що такий серйозний газеті, як „Свобода", личить така форма інформації.

У зв'язку з цим я хотів би відкликатися до відомих Вам резолюцій II з'їзду українських журналістів Америки і Канади, де м. ін. говориться про те, щоб „наша преса не поміщувала неперевірених вісток і статтей, які шкодять доброму імені українських організацій чи поодиноких осіб та дискредитують їхню діяльність". Думаю, що ця резолюція стосується і Вашої статті „Два боки медалі".

М. Сосновський

Оттава

Пане Редакторе!

У телефонічній розмові з Едмонтону сьогодні Сенатор Юзик просив мене, щоб я написала до Вас у справі передовиці „Два боки медалі" й статті „Небажаний відгомін", які появилися в „Свободі" з 30-го листопада ц. р.

Сенатор Юзик гратулює Вам, Пане Редакторе, за розумний і тверезий підхід до демонстрацій, в яких українці беруть участь. Добре зорганізована, впорядкована й відповідно оголошена демонстрація дає добрі, позитивні висліди й здобуває прихильність для важливої справи. Демонстрації, в яких нападають на поліцію й переслідують провідників Канади й ЗДА, не приносять ані престижу українській справі й українцям, а, навпаки, на підставі того, як реагувала загальна щоденна англійська преса, дають нам репутацію невідповідальних громадян наших країн поселення й навіть репутацію дикунів.

Якщо українські організації не вміють зберігати порядок і гідність, вони не повинні влаштовувати демонстрацій.

Віра Буфард
секретарка сенатора Павла Юзика

Оттава

„Конституція не забороняє підслухувати" — вирішує Найвищий Суд ЗДА

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗДА 18-го грудня вирішив, що Конституція цієї країни не забороняє переводити електронічні підслухи, коли їх переводять поліцисти, які мають на це судовий наказ. Найвищий Суд відкинув апеляцію Чарлза Каца з Лос Анджелесу, якого засуджено були на основі підслухів. Найвищий Суд відкинув також апеляцію продавця амуніції й зброї Антоні Дж. Шерера, який домагався відшкодування за втрати, які йому спричинили агенти, які дбали про безпеку президента Джонсона в Шикаго в 1964-му році. Найвищий Суд вирішив, що федеральні агенти не відповідають за шкоди, які вони можуть спричинити, коли дбають про безпеку Президента ЗДА. Таке рішення видав був Апеляційний Суд в Шикаго, і від цього рішення апелював був Шерер. Найвищий Суд вирішив також, що в стейті Ню Йорк треба перевести новий розподіл на конгресові виборчі округи перед виборами 1968-го року. Найвищий Суд затвердив в цій справі рішення Федерального Окружного Суду. Внаслідок цього рішення стейтова Легіслятура мусітиме в 1968 році змінити той розподіл на виборчі округи, який вже була схвалила цього року.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Проф. д-р Ю. Бойко

ДУХОВИЙ СТАН НА УКРАЇНІ ТА НАША ЕМІҐРАЦІЯ

(4)

Але ми не потребуємо тут говорити лише про трагічні речі. Слід згадати й радісне. У значної частини української інтелігенції з отих переслідувань зросла любов до українського слова. Але яка ж могутня любов! Ми не знайдемо в сучасному західньому світі прикладу, щоб хтось так пристрасно любив свою мову, так ніжно говорив про неї! І ця любов творить чудеса. З'являється, хоч і смішно малим накладом, маленький, але продуманий, сумлінний „Фразеологічний словник" Н. Батюка (1966 р.), у харківському журналі „Прапор" за 1967 рік прекрасний „Російсько-український фразеологічний словник" І. Виргана та М. Пилинської, збудований на матеріялах української клясичної літератури та фольклору.

Як пильно культивують деякі наші письменники чистоти мови, як вони відчувають її музикальність! З якою величезною посвятою зроблено переклади Арістофана, Гомера, Данте, Шекспіра і багатьох інших світової слави письменників! Гортаючи сторінки цих видань, ясно відчуваєш, як багато нещасна, цькована Україна може допомогти нам, усім тим, що серед матеріяльних гараздів не відучилися шанувати рідне слово.

За ганебних часів сталінізму історія української літератури подобала на пустельне поле, спалене жерущою пожежею. Згідно з ленінським принципом про дві національні культури в одній, буржуазну й демократичну, визнано Шевченка, Франка, Лесю Українку, Коцюбинського, Грабовського за демократів, їхньою заслугою було ніби те, що вони в росіянах відчули старшого брата, всі вони ніби наближалися чи до російських революційних демократів, чи навіть до стремлінь російського пролетаріяту. Наближались, але ніколи не удостоїлися стати нарівні з цими „передовими силами всесвіту".

Отак їх і студійовано. Зате П. Куліш, Костомаров, Винниченко, Олесь і інші були цілком поза бортом совєтського корабля науки. Їх можна було лаяти на всі застави, але не вільно було вивчати.

У 50-их і 60-их роках становище змінилося. Твори деяких клясиків з'являються у повних виданнях, а деякі у старанно пересіяних цензурою. Видано І. Нечуя-Левицького, В. Самійленка, М. Костомарова, Б. Грінченка і багато інших, затаврованих як „буржуазні націоналісти."

Розуміється, цензура ніколи не пропустить „Гей" В. Самійленка, де оспівано героїзм українських селян-партизанів, де дано влучну характеристику епохи воєнного комунізму. Також ніколи не буде надрукована поезія Олеся, в якій він разить Москву за примусове федерування України з комуністичною імперією, не побачить світу його твір бетговенської сили чуття про вбивство полковника Коновальця агентами Сталіна. Зате багато місця присвячено сатиричним віршам Олеся проти еміграції. Не шкодить! Треба, щоб на Україні нас не надто ідеалізували, щоб знали, що, крім чистих душею й серцем самостійників, є і усякий непотріб.

Жалюгідними накладами, але все таки з'явилися розвідки і про Маковея, і про Свідницького, і про Руданського, і про давні українські поетики, і про перекладну українську повість XVII — XVIII ст. і багато іншого. Українське літературознавство, нарешті, з увагою звернулося до творів і постатей нашої стародавньої літератури, з Вишенського починаючи.

Великим позитивом було регабілітування засланих і розстріляних письменників 20-их рр. Не станемо перераховувати імен: їх багато, і вони, здебільша, вам знані. Відзначімо лише, що процес регабілітації тривав багато років: з 1956 р. і до сьогодні. В цій довготривалості видко боязнь Москви, без дозволу якої на Україні нічого не можна зробити.

Регабілітація в деяких випадках переводиться тактовно, в багатьох — супроводиться фальсифікацією творчости регабілітованих. Узяти хоча б Миколу Куліша. Він починав свій шлях як переконаний комуніст. Його п'єса „97" є певний доказ цього. А пізніше? Пізніше він зрозумів, що таке ленінсько-сталінська національна політика. І, поруч речей вимушених і вимучених („Комуна в степах"), з'явилися й речі щирі, відважні. „Народний Малахій" (кілька разів спотворюваний цензурою), „Мина Мазайло" та інші. І чи можна собі уявити, щоб на совєтській сцені знов з'явилася „тьотя Мотя" з Курська і сперечалася із молоддю, що тверда стала на національні позиції? Сьогодні ситуація на Україні дуже подібна до тої, що в „Мині Мазайлі". Тим більше не можна сподіватися, щоб п'єса могла з'явитися без критичних трактувань, які ясну справу замотують ученими фальшивими коментарями.

Є письменники, критики, вчені, яких совєтська влада ніколи не регабілітує. Це — Єфремов, Ніковський, Хвильовий і інші. Хто вони — пам'ятає вся культура Україна, і фальсифікатори тут нічого не мають робити. Скрипникові праці з національного питання теж ніколи не вийдуть на світло дене.

Янгставн, Огайо

ДВА ЮВІЛЕЇ

В неділю, 22-го жовтня, українська громада Кентону, Огайо урочисто відсвяткувала Золотий Ювілей відродження Українського Національного Війська та Срібний Ювілей повстання Української Повстанської Армії. Свято влаштував місцевий відділ УККА при співпраці місцевого осередку СУМА та осередку СУМА з Янгстону. В гарній та просторій залі „Горес Мен Скул'' о годині 5-ій вечором п. інж. В. Печенюк відкрив свято, молодь на сцені відспівала американський національн. гимн. Потім відспівали всі присутні український національний гимн.

Пан В. Печенюк попрохав до привітального слова бувшого бунчужного УНА — голову відділу УККА п. Володимира Волощука, який привітав присутніх на святі був. вояків, зокрема представника старшої військової ґенерації, свідка і учасника відновлення українського війська, під час Національної Революції, теперішнього пароха УКЦ о. д-ра Володимира Пелліха, та представника наймолодшої, військової ґенерації поручника УПА, лицаря Золотого Хреста, п. Степана Зорія. Їх запрошено на сцену, під гучні, оваційні оплески, де двоє дівчаток в українських строях: Маруся Волощук і Оксана Бабич та юнак-сумівець Михайло Мельник, передали квіти цим представникам.

Далі було привітальне слово посадника міста п. С. Кмика, який спеціяльно прибув, щоб особисто привітати героя УПА та передати офіційно громаді проклямацію, яку він видав у зв'язку з нашим святкуванням. В проклямації, яку відчитав посадник, говориться про героїчну боротьбу українського народу, а зокрема УПА з брунатним та червоним наїзником, та закликається громадянство м. Кентону включитися в підтримку українських аспірацій до визволення з червоної, московської окупації.

Святочну промову виголосив гість з м. Клівленду, п. пор. С. Зорій. В промові коротко схоплено історію українського війська.

Другу половину свята виповнено мистецькою програмою, в якій взяла участь місцева молодь та гості з Янгстону. Вірш „На Волині'', — продеклямував Віталій Печенюк. Мандолінова оркестра ЮСУМА місцевого осередку, виконала три точки. „Засяло сонце золоте'', „В'язанка пісень УПА'', „Нумо браття до зброї''. Володимир Печенюк виконав на акордеоні: „Засвистали козаченьки'' та „Ой на горі женці жнуть''. Хор СУМА з Янгставну, під керівництвом п. Петра Весоловського виконав: „Гимн Батьківщині'', „Зелений Гай'' та „Подай дівчино ручку на прощання''. Танцювальна група ЮСУМА в Кентоні, під керівництвом п. Віктора Богуславського, виконала танки: „Подільський козачок'' та „гопак''. Останньою точкою була „Жива картина'' з часів приходу большевиків на Західні Землі України, яку відіграли гості з Янгставну. Цю картину написав і режисерував п. П. Веселовський.

Голова відділу УККА п. В. Волощук щиро подякував всім, які причинились до звеличення свята. Зокрема п. пор, С. Зорієві за гарну промову, осередкові СУМА з Янгставну, маляреві-мистцеві п. Б. Маланієві за удекоруванні сцени та панам: Івановi Фінков'ятові і Миколі Хлисті, які йому допомагали. Місцевому осередкові СУМА та молоді, яка взяла участь в святі, інж. В. Печенюкові за проведення свята. На закінчення свята, всі разом, молодь на сцені, а громадянство в залі відспівали стрілецьку пісню „Ой у лузі червона калина''.

Анна Печенюк

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Степан Куропась

ШИКАГОВСЬКА ХРОНІКА

Все спокійно на Заході. — Мова про успіх чи не успіх Світового Конгресу Вільних Українців. Є різні голоси, є й такі, що вижидають, щоб пізніше забрати слово в цій справі, мовляв, побачимо, чи буде „мир і тишина''. Та всі голоси погоджуються в одному: вже самий факт, що українці у вільному світі зійшлися, одобрили спільні резолюції і в мирі розійшлися, є великим успіхом.

Заграничні делеґати на СКВУ, роз'їхалися по Канаді й Америці, і деякі з них побували в нашому місті. Голова УНРади д-р Маковецький мав у нас доклад про справи УНРади і торкнувся теж життя Організації Українських Націоналістів в Европі. УНРада є тепер найбільше сконсолідованим чинником, бо малі розбіжності й непорозуміння з ОУН-з чи Союзом Земель дадуться направити. Фінансова журба не дає Раді здійснити пляни праці, фінанси теж обмежують діяльність ОУН. Якби не Канада, то ОУН не могла б рушитися, бо багата українська Америка все має бажання і дає директиви для ПУН, але не дає грошей, тому в обох справах д-р Маковецький відвідав деякі великі осередки Канади й Америки.

Інж. Степан Плахтин образово представив нам життя бразилійських українців. Їх менше, як в Америці, але вони краще зорганізовані по громадах і менше підпадають асиміляції. Орган найбільшої організації Хліборобського Союзу „Хлібороб'' і досі набирається ручно, нема лінотипа. Люди мало заробляють, інфляція не дає нагоди заощадити досить грошей на купно машини. Америка тут поможе і вже йде збірка на цю ціль.

Пані Евгенія Мазепа, роджена бразилійка, гарною українською мовою (хоч часом бракло їй слів) розказала про Жіночий Рух, вона ж культ. освітня референтка Головної Управи Жіночої Організації. Австралійці, інж. Мирослав Болюх і П. Модрицький, розказали нам про піонерські початки нової української еміґрації і її здобутки за 20 літ. В Австралії українці не воюють вже з собою, не приготовляють перебрання влади, бо нема охочих до праці, нема кандидатів на голов і секретарів, життя організується по громадах, і кожна громада збудувала собі церкву. Фінансово добре загосподарені, бо праці не бракує. На мій запит, які є організаційні можливості для УНСоюзу, інж. Болюх відповів; 20 літ тому австралійці хотіли в Союзі позичити 20 тисяч дол. на розбудову народних домів, і Союз відмовив — отже які можуть бути шанси!? Я не мав змоги відповісти, роблю це тепер. УНСоюз законно не може зичити грошей нікому. Зате він може давати і дає гіпотеки (морґеджі), але лише в країнах свого діяння себто в Америці і Канаді. Якби УНСоюз мав відділи в Австралії то і там міг би давати позички. Тому Австралія, чи інж. Болюх несправедливо гніваються на УНСоюз.

60-річчя Івана Багряного відзначила громада окремою імпрезою в залі Собору св. Володимира. Головним промовцем був віце-президент УНР Микола Степаненко, який говорив про „добу Багряного'' яку своєю працею як письменник, поет, публіцист і маляр створив. бл. п. І. Багряний. Виступ струнної оркестри та ансамблю бандуристів ОДУМ-у під керівництвом Анатолія Луппа прикрасив програму імпрези.

Неділя 3-го грудня була перевантажена імпрезами: Кооперативна зустріч з приводу відкриття нової модерної споживчої крамниці, Імпрези Літературного Фонду, І. Багряного, доклад інж. Болюха і Зустріч з бразилійцями. Я міг бути лише на 3-ох імпрезах, про які я написав, дві інші не міг відвідати.

Панель на тему СКВУ, відбувся теж в неділю 3-го грудня. Участь в панелю взяли: проф. Попель, проф. Семчишин, інж. Ст. Куропась і д-р Маркусь.

Перший реферував справи церкви і патріярхату, справи які були дебатовані у зв'язку з СКВУ. Третій реферував про працю і вклад Союзів в підготову СКВУ. Проф. Семчишин реферував шкільництво, яке було темою на СКВУ, а д-р Маркусь заокруглив всі доповіді довшим репортажом про беребіг Конґресу, маніфестації і демонстрації. Всі панелісти позитивно поставилися до СКВУ. Успіх Конресу був великий ,хоч наша преса, як твердив д-р Маркусь, переборщує деколи його важливість і занадто додає кадила. Треба бути реальним і об'єктивним політиком, бо це нам скорше поможе, чим славословіє.

Іван Олійник, член 114-го Відділу приїхав рік тому з Бразилії. Ледви дався намовити вступити до УНСоюзу! Він немав асекурації в краю, немав у Бразилії, важко йому зрозуміти, нащо асекурації в Америці. І що сталося? Їхав Іван Олійник автом попри рампу „турн - пайку'' і раптом на нього впало величезне вантажне авто, стратило рівновагу. Страшна смерть на місці! Чи треба ще більше переконувати, що в Америці й Канаді треба належати до УНСоюзу і то не на 500 дол.

На зборах молочних фармерів, до яких я належу, повних дві години була мова про велику загрозу для молочного господарства і корів з приводу продукції імітації молока. Вже сьогодні продається в крамницях імітаційне молоко, яке дорівнює правдивому, і коли його пити, важко пізнати, що воно не правдиве. Коли Уряд не поведе політики охорони правдивого молока, зникнуть молочні фарми й корови. Для синтетичної продукції молока потрібно рослинних товщів і білка. Отже зникне одно, а повстане друге. Ціна на рослинний товщ, кокосові горіхи зокрема, піде вгору, повстане нова індустрія, нова хемія і нові мільйонери на місце дотеперішніх. За 20 літ на фармах Америки буде жити всього $2\frac{1}{2}$ мільйона осіб, решта втече до міста. Вже тепер стейт Вискансін топиться в молоці і має надпродукцію молочних продуктів, а Уряд імпортує масло й сир з Европи, де робітник дешевший. І хоч на молочні продукти накладено мита, вони дешевші від американських! Уряд дбає про міського консумента зі школою фармерського продуцента. Конвенція Фармерських Бюр в грудні має запротестувати проти такої політики Демократичної партії. Конвенція Фармерських Бюр буде підтримувати республіканців ,які все боронять Америку високими тарифами!

Андрій Цебак секретар 100-го Відділу УНСоюзу відзначив 60-ліття свого поселення в Америці, з того 55 літ в Бері, Інд. З цього приводу газета „Ґери Пост Трібюн'' помістила знимки його і його дружини Антонії та подала короткий життєпис.

Мала Союзівка не буде вже довго мрією, а стане дійсністю. Головний Уряд УНСоюзу на зборах в Ню Йорку з нагоди СКВУ рішив набути малу Союзівку для шикаґівської 10-тисячної союзової громади. В неділю 10 грудня окрема комісія інженерів і архітектів оглянула проєкти: один біля містечка Гілберти і другий біля міста Женеви в тому самому повіті Кейн, 35 миль на захід від Шикаґа. Комісія прийшла до висновку, що другий об'єкт 181 акрів, з лісом, будинками, залями, барами, пікніковою площею і устаткуванням краще надається, бо зразу можна починати бизнес. Але ціна в четверо більша!

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

НОВА ЛІТ. ГАЗЕТА

Вийшла друком ілюстрована літературна газета „ВОЛОСОЖАР'' (для слов'янських читачів). Ціна 15 центів, річна передплата 1 доляр. Адреса:
WOLOSOZAR, P.O. Box 472
Vineland, N.J. 08360 USA

ІНФІЛЬТРАЦІЯ НА НАЙВИЩОМУ РІВНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ними, тому й ми, як християни, повинні...'' — і відразу починали від догми клясової боротьби.

Хід думок цього „грецького хору'' був такий: Щоправда, темою нашої комісії є міжнародний мир, але не можемо приступити до неї, залишаючи набоці внутрішньо - державний мир. Унеможливлює його експлуатація трудящих, тому передумовою внутрішнього миру є кінець експлуатації. Це можна осягнути лише революційними, насильними засобами ((характерно, що всі підкреслювали слово „насильний''). Щойно запевнивши таким способом внутрішній мир, можна буде приступити до будови міжнародного миру — і то такими самими засобами: революційними, насильними; бо треба усунути єдину перепону до міжнародного миру: імперіялізм, тобто експлуатацію одних народів іншими.

Католицька соціяльна доктрина — співав далі цей „хор'' — не дає ніякої позитивної розв'язки цьому питанню, вона служить лише як вигідний параван для капіталіста та імперіялістів, як своєрідний громозвід, що відпружує соціяльний тиск, утруднюючи йому виладуватись у єдинонадійній, революційній формі. Коли американський чи західньоевропейський християнин справді хоче солідаризуватися з недорозвиненими країнами, він вступатиме не до „Корпусу Миру'' чи інших подібних патерналістичних імпрез, а до партизанів, так, як це зробив, наприклад, Режіс Дебре. Християни не мають чому творити своєї окремої соціяльної доктрини, а повинні об'єднатися з нехристиянами (читай: марксистами) у змаганні за єдиноправильну розв'язку соціяльного питання: революційну.

Це — мовляв — тим пильніше, що в минулому Церква постійно солідаризувалася з багатими й могутніми. Тепер необхідно дати переконливе свідчення що ми, християни, зірвали з тим ганебним минулим: треба активно влучитися в революційну боротьбу.

Між членами комісії, чи, точніше, її франко - еспанської групи, було, як ми згадали, лише двоє „людей доброї волі'' і одна „людина злої волі'', а саме нижче підписаний, який в ході дебат назвав справу на ім'я, не завиваючи нічого у папірці. Всі інші були марксисти, конкретно: еспанські й португальські марксисти, які прийшли зорганізовано, щоб профорсувати резолюцію в марксистському дусі.

Але не такий уклад сил був в інших мовних групах; наприклад, англо - французькій, яка, як мене інформував її учасник, українець, не вийшла поза критику американської „агресії'' у В'єтнамі. Тому на спільному засіданні президії 5-ох мовних груп комісії „Мир та міжнародна спільнота'' сторпедовано марксистську резолюцію еспано - французької групи, хоч вона й появиться в офіційному виданні документів Конгресу.

На першому засіданні ради голів делеґацій рішено включити до того видання проєкти резолюцій, які не були остаточно прийняті. Голосуючи над цим внеском не знали ми, про що йдеться, але згодом зорієнтувалися. Марксисти не робили собі ілюзій, що зможуть перевести такі провокаційні резолюції до найвищого щабля і тому змонтували більшість в одній мовній групі, щоб вона прийняла резолюцію, яка таким способом таки попаде до офіційного видання, дармащо як меншинна. Без сумніву, буде вона як слід використана, як опінія „прогресивної'' частини Конгресу, яку, мовляв, сторпедували „реакціонери'', „беліцисти'' і т. д.

ПАПА ПАВЛО VI ПРИГАДАВ В МИНУЛУ НЕДІЛЮ масі прочан на площі св. Петра у Римі, що день 1-го січня 1968 року повинен бути „Днем Миру'', себто загальних молитв за мир. Папа назвав теперішній світ одною великою фабрикою зброї та водночас ринку збуту для неї.

Посвячення нарiжного каменя церкви Пресвятої Евхаристiї у Схiдньому Торонтi

В полудневі години, 26 листопада зібралося велике число не тільки парафіян, але і з різних частин великого Торонта, а то й околиці, на торжественне посвячення наріжного каменя новозбудованої церкви Пресвятої Евхаристії у Східньому Торонті. Прийшли, щоб своєю присутністю звеличати Торжество парафії та подивляти красу новозбудованої церкви, що побіч цілковитого модернізму, задержала дуже багато з нашого українсько-візантійського стилю, що вміло і по мистецьки пов'язав в одну цілість архітект проф. Жук.

Хоч будівля ще недокінчена, робить імпозантне враження. Не могли парафіяни разом із своїм парохом вибрати Гкращого місця! Бо це найкраще місце в Метрополітальному Торонті, на якому збудована українська церква-подарок: Канаді, Україні і на вічну славу Богові!

Точно о год. 4-ій по пол. Преосвященний Владика Кир Андрей з Саскатуну в заступстві хворого Владики Кир Ізидора в асисті Генерального Вікарія Всеч. о. прелата В. Філевича, ігумена ЧНІ — Впр. о. С. Малюги, о. пароха Всеч. о. С. Шавеля ЧНІ, та численного духовенства Торонта та околиці, відправив Торжественний Молебень до Серця Христового, а опісля наступило благословення наріжного каменя, і гарна проповідь Кир Андрея. Гарно співав мішаний церковний хор під проводом п. Г. Рудого. Присутній був мейор м. Торонта п. Деннісом в асисті численних представників організацій, установ, товариств.

По відправі о. парох запросив всіх присутніх до церковної досить гарної і просторої церковної залі, де відбувся спільний бенкет з участю понад 600 осіб. За почесним столом засіли: Всеч. о. прелат Філевич — Генеральний Вікарій Торонтонської Епархії, ВПреосв. о. С. Малюга — ігумен ЧНІ, священики сусіди, представники організацій на чолі з головою КУК д-ром О. Бойком, архітект проф. Жук із сестрою проф. Л. Жук відомою піяністкою, голови парафіяльних організацій та комітетів церковного і будівельного.

Бенкет розпочав Ген. Вікарій молитвою, а хор відспівав „Отче Наш". Бенкетом проводив п. Д. Назар. Український Народний Союз репрезентували: заступник головного предсідника дир. Б. Зорич і головний радний і голова округи п. В. Дідюк. По привіті Ген. Вікарія, який в імені Владики Кир Ізидора і своїм зложив найщиріші побажання і признання для парафії, щиро всім дякував о. парох С. Шавель.

Ню Йорк, Н. Й.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОСЕРЕДКУ ТУСМ

Першого грудня 1967 року відбулися загальні збори Осередку ТУСМ-у в Ню Йорку. Збори відбулися в Студ. Центрі на Нюйорському Університеті. Було присутніх 25 студентів з Ню Йорку і Ню Джерзі. Збори відкрила Х. Губіцька, яка була секретаркою попередньої Управи.

Збори відбулися успішно завдяки праці президії. Головою президії була М. Гаврилюк, а секретарем була Н. Шалай. Після вибору президії були прочитані протоколи і звіти попередньої Управи, а також уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Прийшли до найважнішої точки загальних зборів: вибір нової Управи. До Управи ввійшли члени в такому складі: голова — Н. Шалай, заст. гол. — Я. Білий, скарбник — О. Мушкевич, секретар — М. Гожій і референт преси й інформації — Г. Климук. На голову Контрольної Комісії вибрано З. Гальковича, а членами — З. Чайковську і Б. Коваля. Головою Товариського Суду обрано Х. Губіцьку.

Під час зборів порушено справу сеньйорату ТУСМ-у і середньошкільників. Рішено спростовувати в чужій пресі невірні дані про Україну.

Була дискусія над вище порушеними справами. Вона була продовжена на слідуючих сходинах, які відбулися 15-го грудня 1967 р. в цім самім Студ. Центрі о год. 7:15 веч. ч. кімнати 411. М. Гавлилюк Мав мати доповідь про конфлікт арабів з Ізраїлем. Просимо всіх зацікавлених студентів записатися до ТУСМ-у і помогти новій Управі в праці.

Г. Климук

Реєстрація УВАН у Податковому Уряді

Оттава, (ОУПС) Згідно з новим зарядженням Міністерства Національних Прибутків, Відділ Податків, всі т. зв. харитативні пожертви канадійських громадян чи організацій мають мати число реєстрації установи, що прийняла пожертву. Це зарядження дійсне від 1-го січня 1967 р., зн. усі податкові заяви в 1968 р. мають мати відповідне число на посвідках пожертв, коли їх відтягатимуть від оподаткування. В зв'язку з цим Українська Вільна Академія Наук — УВАН у Канаді повідомляє, що всі пожертви на її наукову діяльність, на видання й інші потреби звільнені від податку. На посвідках УВАН для Міністерства Національних Прибутків має бути подане число реєстрації УВАН як „харитативної" установи, а саме: 0295543-22-21.

Українська участь у відкритті французького культурного центру

Ст. Боніфас, Ман. В неділю дня 26-го листопада відбулася в приявності архиєпископа Боду, представників міста Вінніпегу й Ст. Боніфас, французького консуля-ту у Вінніпегу й інших достойників церемонія відкриття французького Культурного Центру Манітоби в Ст. Боніфас. Українські культурні й наукові установи репрезентувала на цьому святі проф. Яр. Рудницький, голова Української Наукової Ради в Канаді. Він склав у французькій мові побажання успіхів новому осередкові та висловив надію культурної співпраці між французькою й українською етнічними групами в Манітобі.

Український Тризуб для прем'єра Барбадосу

Вінніпег. З нагоди річниці проголошення самостійности Барбадосу дня 27-го листопада 1966 р. передано прем'єрові Е. Барровy й авторові барбадоської національної відзнаки й прапора проф. Дж. В. Прескодові в столиці країни Бріджтавні зразки українського тризуба, як національної емблеми. В супровідному листі проф. Яр. Рудницький подав інформації про тризуб і побажав барбадоському народові на руки його прем'єра дальшого успішного розвитку як „вільного серед вільних".

Проф. Яр Рудницький очолив „Комітет у Справі Лінгвіцид"

Оттава. У зв'язку з участю Канади в проголошенні Об'єднаними Націями „Році Людських Прав 1968" створено „Комітет у Справі Лінгвіциду", що складається з членів-спеціялістів у ділянці права, мовознавства, соціології, політичних наук й етимології. Комітет очолив професор Яр. Рудницький, голова УВАН і Наукової Ради в Канаді. Вже виготовлено прелімінарне звідомлення в цій справі п. н. „Мовні права й лінгвіцид", що тепер проходить остаточну ревізію перед публікацією в січні 1968 року.

ЧНІ. Він підкреслив, що хоч парафія невелика, все ж таки завдяки повній співпраці і витривалості довершила великого діла. Багато праці вложив церковний комітет під проводом активного голови п. В. Шарана, Будівельний Комітет під проводом п. Панька, відділ ЛУКЖ під довголітнім проводом пані Сороколіт, відділ БУК, УКЮ, молодих мужчин та сусп. опіки під проводом п-ні Глинки. Окрему подяку зложив о. парох УНС, що прийшов з великою допомогою в позичці 150.000 дол. тої позики, що тяжко взагалі було гроші позичити, а до того на низький відсоток та дуже догідні вплати.

Від Централі Українців Католиків привіт зложив п. П. Іваків. Близько 5 000 дол. склали присутні на сплачування довгів парафії. Страви для бенкету приготовили пані з відділу ЛУКЖ під проводом своєї довголітньої голови пані Сороколіт. Не цілковито впорядковані технічні умови не дали змоги перевести все так, як цього бажали б собі були організатори. Вони обіцяють, що все буде в порядку і найкраще виконане тоді, коли будівля буде докінчена. Спільною молитвою, яку провів Впр о. ігумен С. Малюга, закінчено бенкет. Треба признати, що направду численно не дуже велика громада, спільними силами і працею під проводом свого о. пароха доконала великого і гарного діла.

В. Дідюк

Шикаґо, Ілліной

НОВА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВО-ПУБЛІЦИСТИЧНОГО ІНСТИТУТУ

(А. І.) 2-го грудня в шкільній залі при Катедральному Соборі св. Володимира відбулись Загальні Збори Осередку Українського Науково-Публіцистичного Інституту. Зборами проводила президія: д-р Залуцький Роман — голова і п. Іванів Андрій секретар.

За Управу Осередку НПІ звітували: д-р Лапичак Т., меценас Попель О., д-р Залуцький Р. За Контрольну Комісію звітував д-р Ткачук Б. У звіті уступаючі члени Управи поінформували Загальні Збори про видавничу діяльність Осередку, який до червня 1967 року сповняв функції Головної Управи. До одних з дуже поважних успіхів УНПІ належить відмітити видання в англійській мові праці д-ра Мацькова Т. під назвою: Принц Мазепа — Гетьман України".

Після дискусії, в якій забрали слово: д-р Лапичак Т., проф. Степовий Ю., проф. Микитюк І., меценас Попель О., на внесок Контрольної Комісії Збори уділили абсолюторію уступаючій Управі.

На пропозицію д-р Ткачука Б. Загальні Збори одноголосно вибрали нову Управу Осередку УНПІ в такому складі: інж. Дачишин Юрій — голова, мгр Павлиш Ілля — заступник голови, п. Іванів Андрій — секретар, мгр Левчицький Роман — касир, проф. Степовий Юрій — пресовий референт, дир. Кічуровський Роман — господарський референт, п. Гарасовський Остап — член Управи. Контрольна Комісія: д-р Залуцький Р., меценас Попель О., д-р Ткачук Б. Товариський Суд: д-р Лапичак Т., проф. Микитюк І., д-р Ткачук Т.

Новообраний голова Осередку УНПІ подякував Зборам за вибір і довір'я та накреслив плян видавничої діяльности на біжучий діловий рік, який Загальні збори прийняли до відома. Загальні Збори висловили бажання допомогти фінансово Головній Управі УНПІ в запляннованих нею двох англійських видань, а саме: проф. Гольдемана „Жидівська автономія в Україні в 1917-1920 рр." і А. Дероша „Українська проблема і С. Петлюра".

Згадка про СКВУ на засіданні Сенату

Широко відгукнулася не тільки наша, але і світова преса, радіо і телевізії на цю небуденну подію української діяспори, якою був СКВУ. А оце приємно повідомити українську громаду, що 14-го листопада, саме на передодні офіційного відкриття СКВУ відзначено цю історичну подію в Сенаті ЗДА завдяки старанням д-ра Антона Жуковського, всім нам відомого громадсько - політичного діяча і голови стейтової філії УККА у Норт Дакоті.

Ще 1-го листопада 1967 р. д-р Жуковський при співпраці м-гол. філії УККА п. Стефана Глебічука вислав до обох сенаторів і конгресменів у Вашингтоні обширного листа, повідомляючи їх про СКВУ, при тім залучив брошуру УККА „Факти про Україну і український нарід", а також статтю д-ра Покорного п. заг. „П'ятдесять літ російсько - большевицької тиранії", яка була друкована в Америці 2-го листопада 1967 р.

Одержавши всі ці матеріяли, відомий приятель українців, визначний сенатор ЗДА Мілтон Р. Янг 14-го листопада виголосив на засіданні Сенату ЗДА промову про СКВУ і рівночасно втягнув до Конгресового Рекорду листа д-ра Жуковського і статтю д-ра Покорного, все під заг. „Перший Світовий Конгрес Вільних Українців," і в цей спосіб відзначено цю історичну подію також у Сенаті ЗДА.

При цьому зазначуємо, що д-р Жуковський був делегатом на СКВУ від української з Норт Дакоти, а також був іменований губернатором репрезентувати на тім конгресі всіх громадян стейту і губернатора особисто.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 24-го ГРУДНЯ 1967 р.

HICKSVILLE, Pa. Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя — 126 Відд. о год. 3-ій по пол. в церковній залі. На порядку дня: звіт Управи, полагодження різних Відділових справ та вибір нової управи на 1968 рік. — Гр. Дидів, секретар і касир.

ПОНЕДІЛОК, 1-го СІЧНЯ 1968 р.

ТРЕНТОН, Н. Дж. Річні збори Т-ва Запор. Січ — 245-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Правосл. Церкви св. Тройці при 824 Adelin St. Проситься членів прибути на збори і вибрати управу на 1968 рік. На зборах можна вплатити свої вкладки. По зборах перекуска. — М. Мартиненко, секр.

НЕДІЛЯ, 7-го СІЧНЯ 1968 р.

HOLYOKE, Mass. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 52 Відд. о год. 2-ій по пол. під ч. 50 Fair St., Aldenville, Mass. На зборах буде звіт Управи і Контр. Комісії, вибір нової управи на 1968 р. та інші важні справи до полагодження. Проситься всіх членів прибути. — М. Лончина, предс., В. Пиріг, кас., Д. Хрупалик, секр.

Посмертні згадки

ВАСИЛЬ ЯЦИШИН, довголітній член Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, помер 1 вересня 1967 р. Полишив в глибокому смутку дружину Марію, синів: Михайла, Володимира, Стефана, дочку Анну, 11 внуків, 11 правнуків, брата Михайла і сестру Катерину — обоє на Україні. Похорон відбувся 9-го вересня 1967 р. з похоронного заведення до церкви св. ап. Петра і Павла, а відтак на укр. кат. цвинтар при Hertz Rd. у Пармі, Огайо, при участи родини, приятелів, і членів Братства. Покійний був людиною щирого серця, скромним і щедрим. Жертвував щедро на церкву, сироти і національні цілі. Присилав до УНСоюзу понад 200 членів. Особливо був жертвенним на вищу школу в Пармі. Вічна Йому пам'ять!

Т. Шмагала, секр.

НАБЕРЕЖНА МАРІЯ, членкиня 295 Відд. УНС в Акрон, Огайо, померла 26 вересня 1967 р. Покійна походила з с. Січівці, пов. Перемишль, Україна. Залишила в смутку 3 доньки: Анну, Марію і Катерину Дзінго, 2 синів: Івана і Михайла, 9 внуків і 4 правнуки. Покійна була активною членкою. Похорон відбувся 1-го жовтня 1967 р. з похоронного заведення до церкви св. Духа, а відтак на Oakwood Cemetery, при участи рідні, знайомих і членів Б-ва і Союзу Українок.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Пулк, секр.

МАРІЯ КІТ, довголітня членка 158 Відд. УНС в Брукліні, Н. Й., померла по важкій недузі в дні 23 серпня 1967 р. на 68 році життя. Покійна нар. в Клусові, пов. Сокаль, Україна та була жвавою членкою особистих чеснот. Полишила у глибокому смутку мужа Михайла, рекордового секретаря 158 Відд. УНС в Брукліні, дочку Анну зам. Берчук, зятя і 2 внуків. Похорон відбувся 28 серпня 1967 р. з похоронного заведення до церкви св. Духа, а відтак на цвинтар Оливна Гора в Maspeth, N. Y. при участи родини, приятелів, знайомих і членів Т-ва ім. Б. Хмельницького в Брукліні.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

ТЕОДОР НЕПОРОДНИЙ, член - фундатор УНДому, 316 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер по довгій і тяжкій недузі, 25 серпня 1967 р. Покійний походив з Серник Горішних, Рогатинського повіту, Зах. Україна, де народився 15 серпня 1895 р. До УНС вступив 1936 р. і був добрим та примірним членом, який сповняв всі свої членські обов'язки точно і совісно. Як член - фундатор — щиро працював для створення домівки — УНДому і був усім членам улюбленим і пошановим. Оставив у жалобі дружину Ганну і дочку Анну Джордан, які щиро ним опікувалися в часі його затяжної хвороби, аж до останніх хвилин життя. Невіджалувану втрату відчувають всі члени УНДому та його брати і сестра в Україні. Тіло Покійного поховано на цвинтарі "Holy Sepulchre Cemetery" в Рочестері, Н. Й., 28 вересня 1967 р.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ТИХА ВАРВАРА, довголітня членка Б-ва св. Йосафата — 217 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., померла 2-го жовтня 1967 р. в автовій катастрофі. Покійна походила з с. Пуків, пов. Рогатин, Зах. Україна, проживши 74-рік роки. Полишила в смутку мужа Григорія, сина Володимира з дружиною, доньку Катерину зам Брожак і 3 внуків. Належала до Б-ва Йосафата і до Укр. Кат. Церкви. Похорон відбувся 5-го жовтня 1967 р., де місцевий парох відправив Сл. Божу, а відтак на цвинтар Holy Sepulchre Cemetery при участи родини і членів Б-ва.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Колданський, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5922. Нещастя з левами!

Тарзан відпровадив д-ра Лаца до порту в місті, і після цього обидва чоловіки попрощалися . . .

А тим часом, на широких центральних рівнинах, дивна криза незабаром змусила до призадуми мавполюда . . .

Нищівна надвишка левів винищувала країну. Безчисленні тисячі левів атакували і вбивали кожну іншу тварину, яку тільки побачили!